

**KANCELARIA
SENATU**

BIURO LEGISLACYJNE

Warszawa, dnia 29 lipca 2019 r.

Opinia do ustawy o szczególnych uprawnieniach osób poszkodowanych w przypadku wyczerpania sumy gwarancyjnej ustalonej na podstawie przepisów obowiązujących przed dniem 1 stycznia 2006 r.

(druk nr 1246)

I. Cel i przedmiot ustawy

Ustawa zmierza do rozwiązania problemu wyczerpywania się sum gwarancyjnych, do wysokości których zakłady ubezpieczeń odpowiadają za szkodę, w przypadku obowiązkowych ubezpieczeń odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych oraz rolników z tytułu prowadzenia gospodarstwa rolnego.

W latach dziewięćdziesiątych minimalna suma gwarancyjna była wielokrotnie niższa od przyjętej aktualnie, na skutek czego grupa poszkodowanych w tamtym okresie została pozbawiona świadczeń odszkodowawczych. Dotyczy to przede wszystkim ubezpieczonych, którzy doznali szkody na osobie przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

Ustawa określa szczególne uprawnienia osób poszkodowanych z tytułu szkód powstałych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w przypadku wyczerpania sumy gwarancyjnej ustalonej w umowach ubezpieczenia zawartych na podstawie nieobowiązującej ustawy z dnia 28 lipca 1990 r. o działalności ubezpieczeniowej oraz ustalonej w umowach ubezpieczenia, o których mowa w ustawie z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zawartych przed dniem 1 stycznia 2006 r.

Poszkodowanemu przysługiwać będzie roszczenie o wypłatę renty do Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego, ograniczone do wysokości sumy gwarancyjnej ustalonej na dzień zgłoszenia roszczenia, jeżeli zakład ubezpieczeń nie był zobowiązany do wypłaty renty na podstawie orzeczenia sądu ustalającego inną wysokość sumy gwarancyjnej niż ustalona w umowie ubezpieczenia.

Roszczenie o wypłatę renty przysługiwać ma za okresy przypadające po dniu wejścia w życie ustawy.

Poszkodowany zgłaszał będzie roszczenie o wypłatę renty do Funduszu za pośrednictwem zakładu ubezpieczeń, który był zobowiązany do zaspokajania roszczeń na podstawie umowy ubezpieczenia. W przypadku, gdy do zaspokajania roszczeń zobowiązany był Fundusz, a także w przypadku, gdy zakład ubezpieczeń zobowiązany do zaspokajania roszczeń na podstawie umowy ubezpieczenia, już nie istnieje, poszkodowany zgłosi roszczenie o wypłatę renty bezpośrednio do Funduszu.

Roszczenie o wypłatę renty ulegać będą przedawnieniu w trzyletnim terminie określonym w art. 118 Kodeksu cywilnego dla roszczeń o świadczenia okresowe.

II. Przebieg prac legislacyjnych

Uchwalona z inicjatywy Senatu ustawa stanowi realizację wystąpienia Rzecznika Praw Obywatelskich. W porównaniu do przedłożenia senackiego, przyjęta przez Sejm ustawa została istotnie ograniczona. Pierwotny projekt miał charakter generalny, zakres podmiotowy ustawy przyjętej ostatecznie, ze względu na znaczne skutki finansowe, został ograniczony do poszkodowanych zdarzeniem, które miało miejsce przed dniem 1 stycznia 2006 r., a jej zakres przedmiotowy – tylko do roszczenia o rentę.

Za przyjęciem ustawy głosowało 415 posłów, przy 6 głosach przeciw i 3 głosach wstrzymujących się.

Zaktualizowana ocena skutków regulacji stanowi załącznik do niniejszej opinii.

Ustawa nie budzi zastrzeżeń legislacyjnych.

Maciej Telec

Główny legislator